

Het is verkeerd, maar het voelt goed

INTERVIEW

DERKELINA BUL

- Zorgverlener Derkelina Bul zou 8-jarige Giovanni zo weer bij zijn moeder weghalen
- Ze heeft extreme week achter de rug

Door Bas van Sluis

Usquert "Kom ik ooit nog bij jullie terug?", vraagt de 8-jarige Giovanni op het politiebureau aan Derkelina Bul (48) en haar man op het moment dat Thuiszorg de jongen meeneemt naar een veilige omgeving; een pleeggezin ergens in het land. De vraag van de jongen gaat Derkelina door merg en been. Giovanni huilt, de man van Derkelina ook. "Ja", antwoordt ze. "Ooit zie je me weer terug."

Het was het laatste moment van Bul met Giovanni. De jongen die ze onlangs – op eigen initiatief – wegnam bij zijn moeder. Omdat ze het niet langer kon aanzien hoe hij werd verwaarloosd en mishandeld. "Ik help meerdere gezinnen, al geruime tijd. Maar wat ik dáár allemaal heb meegemaakt, dat geloof je niet. Je zou een hond niet in zo'n huis laten leven. Zo ontzettend vies. Zo zielig voor zo'n kind. Andere gezinnen die ik help, willen de hulp. Ik geef ze handvatten, zij accepteren dat. Deze mevrouw wil helemaal niets. Giovanni leefde daar in een hel. Geloof me. Het enige wat hij deed was overleven."

Bul reageert een week nadat naar buiten kwam dat Giovanni bij zijn moeder, die zij als zorgverlener hielp, weghaalde. Het was een week waarin ze werd geleefd. Met media die haar verhaal wilden horen. Een advocaat en jeugdzorg die haar actie afkeurden. Uiteindelijk werd het haar te veel. Zaterdag zakte ze in. "Ik moest mijn eigen verdriet een plek geven. Wist opens dat ik Giovanni heel lang niet meer zou zien. Ik was moe. Het komt dan toch allemaal in een keer."

Toch blijft ze vierkant achter haar daad staan. Ze heeft er goed aan gedaan, vindt ze. Beschuldigingen dat ze voor eigen rechter heeft gespeeld, legt ze naast zich neer. "Ik weet dat het verkeerd is. Maar ik heb niks verkeerd gedaan. Zo voelt dat. Giovanni heeft nu een rustige omgeving. Daar gaat het me om", vertelt Bul, die er aangedaan uitziet. "Natuurlijk twijfelde ik. Dacht er over na. Ik

▲ Derkelina Bul blijft vierkant achter haar daad staan.

Foto: Jan Willem van Vliet

wist dat het niet mocht. Ik heb naar iedereen gebeld die met het gezin bezig was. De instanties gewaarschuwd: jongens, wie grijpt er nou in? Want anders doe ik het zelf."

Daar kwam het uiteindelijk van. Ontvoering vindt ze een te zwaar woord. "Hij heeft een tijdje ondergedoken gezeten. Giovanni zei zelf: gaan we nu verstopperij spelen? Weg van mama?" Ondanks die moeilijke keuze heeft ze geen spijt van haar actie. "De moeder deed geen flikker aan de slechte situatie.

Ik ben zelf moeder. Zo voed je een kind niet op."

Bul hoopt dat de wet wordt veranderd. Of dat het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling in elk geval een systeem krijgt dat alles centraal registreert. "Ze weten van elkaar niet wat ze uitvreten." Bul vindt dat ze met haar actie 'een deksel van de gierput heeft geopend'. "Bij Stichting No Kidding hebben ze na mijn actie zo veel reacties gekregen. Van mensen met soortgelijke verhalen."

Zelf kreeg Bul ook veel reacties. Positieve en negatieve. Ze werd aangeklampt door wildvreemden. Geroemd om het feit dat ze het lef had om de jongen weg te halen. "Er

kwamen mensen een bloemetje langsbrennen. Mensen die ik niet eens ken. Dat deed me goed."

De hamvraag is of ze het weer zou doen. Bul twijfelt. "Stel dat de rechter over drie maanden, na de rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming, besluit dat Giovanni terug moet, en ik zie of hoor dat hij geen goede hulp krijgt: Ja, dan weer." Maar alleen bij dit gezin, benadrukt ze. Bij veel gezinnen is het niet nodig. "Maar in het geval van Giovanni had ik zo'n machteloos gevoel. Ik moest iets doen. Als de politie mij wil arresteren, dan doen ze dat maar. Het kind is gered. Dat telt."

”
Giovanni
leefde daar
in een hel.
Geloof me